

[Indenrigs- og boligministeren.]

omstændigheder, om personer kommer ind under den kommunale husvildeforsorg, og jeg er såmænd ikke engang sikker på, at den statistik, vi bruger, er helt tilfredsstillende, men det er en anden historie.

Jeg mener, at selvfølgelig kan man ved byggeri hale ind på bolignøden; det er bare en meget, meget vanskelig opgave. Man kunne f. eks. spørge: Hvor i alverden havde vi været henne, hvis vi ikke havde fået bygget de 105.000 lejligheder, som er blevet bygget i tiden fra 1945 til 1952? Hvis man gør det tankeeksperiment, kan man nok se, at bolignøden formentlig havde været af større omfang, end den er i dag. Det, man altid tænker på, når man siger, at man ikke kan bygge sig ud af bolignøden, er formentlig, at der, samtidig med at der kan ske en udvidelse i nybyggeriet, er en tendens til, at befolkningen optager den gamle boligmasse på en uøkonomisk måde, og derfor vil jeg da gerne sige, at det vedrører fremtidens huslejepolitik, om vi skal opnå forandringer på dette område. Jeg skal om et øjeblik gøre nogle bemærkninger til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, og herunder havde jeg tænkt mig at komme ind på denne side af sagen, men jeg kan allerede nu tilfredsstille en del af den nysgerighed, som det ærede medlem formentlig nærer med hensyn til svaret, ved at sige, at min opfattelse falder meget nøje sammen med den udtalelse, som det ærede medlem hr. Lorentzen fremsatte om sit syn på udviklingen med hensyn til den gamle boligmasse.

Det, som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp havde gjort mest ud af i sin tale, var byggeriets omkostninger, og det var et meget interessant afsnit i det ærede medlems tale. Jeg sad nærmest og fik indtryk af, at vi var nogle forfærdelige kludremikler, at vi ikke var styrtet til og havde løst alle de problemer, som det ærede medlem påpegede indenfor prispolitikken. Nu er der en ting, jeg godt kunne lide at få at vide: Når jeg nu har fået oplyst, hvor dyrt snart det ene, snart det andet element, som indgår i byggeriet i Danmark, er i sammenligning med de svenske priser, hvordan i alverden kan det så gå til, at vi fremstiller 1 m² bruttoetageareal med alt det tilbehør, der skal være, væsentligt billigere, end svenskerne gør? I København bygger vi for tiden i en etageejendom 1 m² brutto-

etageareal for 490 danske kroner. I Oslo, som jeg lige vil nævne på vejen til Sverige, koster det samme 565 norske kroner og i Stockholm 590 svenske kroner. I Malmø, hvor man har billige artikler af forskellig art til husene, koster det 530 svenske kroner. Nu kan det ærede medlem sige: ja, ja, men det kunne altså være endnu billigere, hvis man kunne få varerne til de samme priser, som svenskerne opererer med i de nævnte tilfælde. Jeg vil ikke bestride, at der sikkert kunne skaffes billigere priser på en hel del af disse artikler ved en liberalisering, og som det ærede medlem sikkert vil vide, har regeringen også betrukket den vej, men der er mange hensyn at tage, ikke bare hensynet til at få disse varer billigere ind, men også hensynet til de handelstraktater, som afsluttes. Det ærede medlem vil sikkert indrømme mig, at jeg gentagne gange har peget på nødvendigheden af en stigende liberalisering af byggeriets forskellige artikler for at opnå billigere priser, og det er også sket på en del områder. Nå, jeg håber, jeg har så lang tid igen som boligminister, at jeg også får lejlighed til at se fuldendelsen af denne politik.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om andre prisproblemer, først og fremmest bemærkninger om, hvorvidt hovedorganisationerne havde ført de problemer, som arbejdsmarkedskommissionen havde beskæftiget sig med, videre til et lykkeligt resultat. Det tror jeg ikke hovedorganisationerne har, men jeg ville gerne, om det ærede medlem ville fortælle mig, med hvilken hjemmel jeg kan gribe ind i arbejdsforholdet på de områder, der her er tale om, og jeg ville også gerne have det ærede medlem til at fortælle mig, om det ærede medlems parti vil være villigt til sammen med andre partier at påbyde bestemte ændringer i overenskomsterne mellem arbejdere og arbejdsgivere eller i fagorganisationernes opbygning. Hvis man ikke vil det, har jeg ret, når jeg mener, at den udvej at stille den slags forslag og gøre mig håb om at få en lov gennemført, der kunne give mig hjemmel til det, ikke på noget tidspunkt har stået åben for mig.

Det ærede medlem nævnte senere i sin tale spørgsmålet om arkitekthonorar. Arkitekterne er i færd med at overveje deres stilling i denne sag. Det ville være forkert af mig at give udtryk for andet end forhåbninger om, at overvejelserne vil ende posi-